

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **NEVERA s.r.o.**, IČ 29069009
sídlem Borská 2805/79, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Vaňkem
sídlem Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2018, č. j. 32700/18/5200-11434-701858,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2018, č. j. 32700/18/ 5200-11434-701858 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto

žalobcovo odvolání a byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj – dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2011 ze dne 9. 12. 2016, č. j. 1976837/16/2301-51522-402467, a dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2012 ze dne 9. 12. 2016, č. j. 1976955/16/2301-51522-402467. Dodatečným platebním výměrem za zdaňovací období r. 2011 byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) a podle ust. § 147 a § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) z moci úřední doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 5 037 090 Kč a současně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 1 007 418 Kč. Dodatečným platebním výměrem za zdaňovací období r. 2012 byla žalobci podle ZDP a podle ust. § 147 a § 143 odst. 1 a 3 daňového řádu z moci úřední doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 2 638 910 Kč a současně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 527 782 Kč.

II.

Žaloba a její doplnění

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo oznámeno po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle ust. § 148 odst. 1 až 3 daňového řádu. Žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 24 odst. 1 ZDP a § 92 odst. 2 a § 92 odst. 5 písm. c) a d) daňového řádu, když nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobce jemu poskytnuté práce a služby uhradil a tyto použil pro dosažení, zajištění a udržení svých příjmů. Žalovaný postupoval v rozporu s platnou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, když nevzal v potaz, že žalobce spolupracoval s předmětnými zpochybňovanými dodavateli dlouhodobě, a tedy se nedopustil žádné obchodní neopatrnosti, leč jsou po něm požadována prokázání skutečností, jež nemohl po dlouhé době již daňový subjekt sám ověřit. V žalobě bylo odkázáno na rozsudky č. j. 2 Afs 60/2011-100, sp. zn. II. 664/04 a sp. zn. II. ÚS 2096/07. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
3. V doplnění žaloby ze dne 23. 10. 2018 žalobce dále uvedl, že daňová řízení ohledně jeho odběratelů skončila bez problémů, výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů byly žalobcovým odběratelům uznány v souladu s ust. § 24 odst. 1 ZDP. Naproti tomu podobné výdaje přijaté jinými daňovými subjekty od obdobných správcem daně a žalovaným sporovaných dodavatelů žalobce byly též zpochybněny správcem daně, tedy problém tkívá evidentně nikoli u žalobce, ale u jeho dodavatele. Tyto skutečnosti lze snadno ověřit vyžádáním daňových spisů dodavatele a odběratelů žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí bylo oznámeno až po uplynutí lhůty pro stanovení daně, žalovaný uvedl, že tato situace ve zde posuzovaném případě nenastala. Sám žalobce v žalobě citoval ust. § 148 odst. 1 až 3 daňového řádu, kdy z těchto ustanovení je zcela zřejmé, že lhůta pro stanovení daně zakotvená v ust. § 148 daňového řádu v době oznámení napadeného rozhodnutí neuplynula.
5. Daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2011 a r. 2012

byla zahájena dne 19. 8. 2014 dle protokolu č. j. 1510361/14/2301-05403-4048854. Tímto dnem byla dle ust. § 148 odst. 3 daňového řádu tříletá lhůta pro stanovení daně přerušena a začala běžet od tohoto dne znovu, jelikož byla splněna podmínka, že daňová kontrola musí být zahájena před uplynutím lhůty za předmětné zdaňovací období (lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období r. 2011 by uplynula až dne 1. 4. 2015 a lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období r. 2012 by uplynula až dne 1. 4. 2016). Daňová kontrola byla zahájena dne 19. 8. 2014 a nová tříletá lhůta tedy začala běžet od 20. 8. 2014 (viz ust. § 33 odst. 1 daňového řádu). S ohledem na ust. § 148 odst. 2 daňového řádu se potom lhůta pro stanovení daně prodlužuje ještě o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně (tedy oznámení platebního výměru nebo dodatečného platebního výměru). Období posledních 12 měsíců připadlo na období od 20. 8. 2016 do 21. 8. 2017 (poslední den lhůty 20. 8. 2017 připadl na neděli – dle ust. § 33. odst. 4 daňového řádu *případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den*). Dle uvedeného je tedy zřejmé, že pokud k oznámení dodatečných platebních výměrů došlo dne 13. 12. 2016, došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty, a lhůta pro stanovení daně byla tedy prodloužena o jeden rok, tzn. z 21. 8. 2017 na 21. 8. 2018. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 7. 2018, tj. před uplynutím lhůty pro stanovení daně. S ohledem na uvedené tedy nelze přisvědčit námitce žalobce, že napadené rozhodnutí bylo oznámeno po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle ust. § 148 odst. 1 až 3 daňového řádu. Žalovaný tedy považoval tuto námitku za nedůvodnou.

6. K námitce žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 24 odst. 1 ZDP a § 92 odst. 2 a § 92 odst. 5 písm. c) a d) daňového řádu, žalovaný tvrdil, že v rozporu s předmětnými ustanoveními nepostupoval a že se jedná o značně obecné tvrzení, ze kterého není seznatelné, v čem konkrétně žalobce rozpor s uvedenými ustanoveními spatřuje. Žalovaný dále zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí i spisového materiálu je zcela zřejmé, že se žalobci především nepodařilo tvrzené skutečnosti prokázat způsobem vylučujícím jakékoliv pochybnosti, a z toho důvodu pak nemohly být žalobcem tvrzené výdaje uznány jako daňové účinné dle ust. § 24 odst. 1 ZDP. Žalovaný k tomu citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 1. 3. 2010, č. j. 5 Afs 74/2009-111, a ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Afs 305/2017-135. Z posledně citovaného rozhodnutí dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že důkazní břemeno nese žalobce a že právě žalobce byl povinen prokázat splnění podmínek uvedených v ust. § 24 odst. 1 ZDP. Jak již bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno, žalobce předložil faktury, rámcové smlouvy, objednávky, výdajové pokladní doklady a další doklady, nicméně pouze existence těchto dokladů nebyla schopna prokázat, že se deklarovaná plnění fakticky uskutečnila, jelikož z nich nebylo zřejmé, co bylo konkrétně předmětem fakturovaných plnění, jaký faktický rozsah prací byl proveden, kdo konkrétně práce provedl a v jakém konkrétním časovém období. Správce daně tedy žalobce vyzval k prokázání daňové účinnosti souvisejících zúčtovaných nákladů. V reakci na výzvu žalobce navrhl mimo jiné provést výslechy dvou svědků, a to jednatelky společnosti Minin a jednatele společnosti FL. Závěry vzešlé z provedených svědeckých výpovědí byly podrobně rozvedeny v napadeném rozhodnutí, na které žalovaný ve vyjádření odkázal.
7. Na základě provedených svědeckých výpovědí nebylo možné věrohodně osvědčit faktické uskutečnění deklarovaných plnění v částkách dle předmětných faktur, a nebylo tedy možné dospět k závěru, že byla prokázána daňová účinnost zúčtovaných nákladů dle ust. §

24 odst. 1 ZDP. V návaznosti na argumentaci žalobce v odvolání bylo odvolací řízení doplněno o celou řadu důkazů, zejména pak o řadu svědeckých výpovědí (viz body [45] až [71] napadeného rozhodnutí). Ani na základě dalšího provedení dokazování se však žalobci nepodařilo prokázat faktické uskutečnění deklarovaných plnění dle předmětných dodavatelských faktur od deklarovaných dodavatelů FL a Minin, a proto nebylo možné tvrzené částky, zúčtované do daňově účinných nákladů, uznat za prokázané náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP. Žalovaný tedy v rozporu s ust. § 24 odst. 1 ZDP nepostupoval, jelikož to byl právě žalobce, který měl tvrzené skutečnosti prokázat, on tak neučinil, tudíž byl v důkazní nouzi a podmínky pro uznání daňově účinných nákladů žalobce nesplnil. Jelikož zákonné podmínky pro uznání předmětných výdajů jako daňově účinných splněny nebyly, postupoval by žalovaný v rozporu s ust. § 24 odst. 1 ZDP právě v případě, kdy by tyto výdaje uznány byly.

8. Z napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalovaný nepostupoval ani v rozporu s ust. § 92 odst. 2 a odst. 5 písm. c) a d) daňového řádu. Žalovaný citoval důvodovou zprávu a dále uvedl, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá snaha správce daně zjistit skutečný skutkový stav (viz provádění svědeckých výpovědí, opatřování listin, provádění šetření), zatímco námitky žalobce o postupu správce daně v rozporu s ust. § 92 odst. 2 daňového řádu jsou zcela nepodložené a zůstaly pouze v rovině obecného tvrzení. Primární iniciativa ovšem přísluší daňovému subjektu, který musí své důkazní břemeno unést, kdy toto vyplývá také z ust. § 92 odst. 3 daňového řádu.
9. K námitce žalobce stran jednání žalovaného v rozporu s ust. § 92 odst. 5 písm. c) a d) daňového řádu zůstal žalobce opět pouze v rovině obecného tvrzení a žalovanému nebylo zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl žalobce k závěru, že se žalovaný takového jednání dopustil. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný příp. správce daně prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, kdy toto je zřejmé z hodnocení provedených důkazů v napadeném rozhodnutí i ze zprávy o daňové kontrole. Stejně tak je zřejmé, že jednání správce daně ani žalovaného nebylo v rozporu s ust. § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu.
10. Výše uvedené potvrzuje i rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 34/2017-71. Žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ve kterých spatřuje pochybení správce daně či žalovaného, a ani žalovanému takové skutečnosti nejsou známy. Žalovaný tedy setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, že žalobce neprokázal, že uplatněné výdaje splňují podmínky vyplývající z ust. § 24 odst. 1 ZDP, a dle žalovaného tedy nebylo možné uznat tyto výdaje jako daňově účinné. Žalovaný tedy považoval i tuto námitku žalobce za nedůvodnou.
11. Se závěrem žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s platnou judikaturou, se žalovaný neztotožnil. Žalobce v žalobě odkazoval pouze na dvě rozhodnutí, kdy obě považoval žalovaný za nepřiléhavá, jelikož rozhodné skutečnosti jsou v citovaných rozhodnutích odlišné. Žalobce v žalobě odkazoval na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 60/2011-100 (pravděpodobně myšlen rozsudek č. j. 2 Afs 60/2011-94 ze dne 27. 3. 2012), ze kterého citoval, že je třeba brát v potaz princip dobré víry při vystavování a přijetí daňových dokladů, k čemuž žalovaný uvedl, že tento rozsudek vychází ze značně odlišných skutkových zjištění, a je proto na posuzovaný případ nepřiléhavý. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem byl posuzován nárok na odpočet daně z přidané hodnoty,

nicméně o nepřiléhavosti citovaného rozsudku svědčí zejména další skutečnosti uvedené v citovaném rozsudku. V citovaném rozsudku je uvedeno, že „v daňovém řízení po ní bylo požadováno doložení skutečností, které ze své pozice objednatele díla doložit nemohla, resp. k tomu neměla povinnost ... Z rozhodnutí žalovaného, jak je potvrdil krajský soud, přitom není zřejmé, jaké jiné důkazy, jež by mohly osvědčit, že zdanitelné plnění bylo realizováno plátcí daně, měla stěžovatelka vlastně doložit.“ Z napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že po žalobci nebyly požadovány skutečnosti, které doložit nemohl nebo k jejichž předložení neměl povinnost. Po žalobci bylo požadováno jen doložení skutečností, které sám tvrdil ve svých daňových přiznáních, a správce daně a žalovaný tak postupovali zcela v souladu s ust. § 92 odst. 3 daňového řádu. Dále je z napadeného rozhodnutí zřejmé i to, jaké jiné důkazy měl žalobce k prokázání svých tvrzení doložit (viz např. bod [90] napadeného rozhodnutí). Pokud žalobce argumentoval tím, že je třeba brát v potaz princip dobré víry při vystavování a přijetí daňových dokladů, nebylo žalovanému zřejmé, v čem konkrétně žalobce dobrou víru spatřoval, skutečnost, že s předmětnými zpochybňovanými dodavateli spolupracoval dlouhodobě, pouze sama o sobě k osvědčení dobré víry žalobce nepostačuje.

12. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 4 Afs 23/2016-52, měl žalovaný dále za to, že ani ve zde posuzovaném případě nelze osvědčit dobrou víru žalobce, když platby byly prováděny v hotovosti, o uskutečnění plnění dle předmětných dodavatelských faktur neexistují žádné věrohodné důkazy (viz bod [33] napadeného rozhodnutí). Z předložených dokladů nebylo zřejmé, co bylo zcela konkrétně předmětem fakturovaných plnění, jaký faktický rozsah prací byl proveden, kdo konkrétně práce provedl a v jakém konkrétním časovém období, nebylo možno osvědčit fakticitu plnění dle předmětných dodavatelských faktur od dodavatelů FL a Minin).
13. Dále žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. II. 664/04 a sp. zn. II. ÚS 2096/07 (pravděpodobně myšlen nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. II. 664/04 a sp. zn. III. ÚS 2096/07), přičemž žalovaný považoval daná rozhodnutí za nepřiléhavá. Skutkové okolnosti prvně citovaného rozhodnutí byly zcela odlišné od zde řešeného případu, jelikož ve zde řešeném případě se jednalo právě o situaci, kdy z předložených dokladů nebylo zřejmé, co bylo zcela konkrétně předmětem fakturovaných plnění, jaký faktický rozsah byl proveden a kdo tyto práce provedl (viz např. bod [33] napadeného rozhodnutí). Ve zde posuzovaném případě byl žalobce opakovaně vyzýván k doplnění důkazů na podporu svých tvrzení (viz např. bod [26] napadeného rozhodnutí) a nelze zde v žádném případě hovořit o tom, že by snad správce daně vycházel z „presumpce zavinění“, tak jak tomu bylo v druhém citovaném rozhodnutí. Žalovaný byl přesvědčen, že postupoval zcela v souladu s ustálenou soudní i správní praxí, a tedy že nepostupoval v rozporu ani s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ČR, kterou žalobce nenamítal. Vzhledem k uvedenému považoval žalovaný tuto žalobní námitku za zcela nedůvodnou.
14. V avizovaném doplnění žalobce uvedl, že problém tkví evidentně nikoliv u žalobce, ale u jeho dodavatelů, k čemuž žalovaný odkázal na bod [27] napadeného rozhodnutí, kde již žalovaný uvedl, že otázka plnění či neplnění daňových povinností dodavatelů žalobce nebyla předmětem předmětné daňové kontroly, která se týká daňových povinností žalobce ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2011 a r. 2012. Žalovaný k tomu dodal, že je to právě žalobce, který uplatňuje výdaje s cílem snížení svého základu daně, a je to tedy žalobce, který musí prokázat, že uplatňované výdaje jsou daňově účinné, tak jak vyplývá z ust. § 24 odst. 1 ZDP a z ust. § 92 odst. 3 daňového řádu. Z uvedeného je zcela zřejmé, že je to právě žalobce, který nese důkazní břemeno ohledně naplnění

podmínek pro uznatelnost předmětných výdajů, a že předmětem vedené daňové kontroly bylo stanovení daňové povinnosti žalobce ve správné výši a nikoliv plnění daňových povinností dodavatelů žalobce. S ohledem na uvedené považoval žalovaný tuto žalobní námitku pro zde posuzovaný případ za zcela irelevantní.

IV.

Replika

15. K tvrzení žalovaného, že žalobcem uváděné judikáty nejsou případné na danou věc, žalobce v replice uvedl, že daňová kontrola byla zahájena více než dva roky po uplynutí zdaňovacího období roku 2011 a dlouhou dobu po uplynutí zdaňovacího období 2012. Skutečnosti stran svých dodavatelů byly pro žalobce obtížné k prokázání. Přesto proběhly svědecké výpovědi jak zástupců dodavatelů, tak i odběratelů, tedy práce jako takové prokázány byly. Vzhledem k dlouhodobosti spolupráce žalobce s oběma dodavateli nemohlo ze strany žalobce jít o žádnou jeho obchodní neopatrnost. Skutečnosti neověřitelné v daňovém řízení mohly být přezkoumány přímo provedením důkazů daňovými řízeními u dodavatelů, jež proběhla, a žalovaný ani správce daně se těmito závěry nehodlali v rozporu s ust. § 92 odst. 2 daňového řádu zabývat.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

16. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

18. Soud neshledal žalobu důvodnou.
19. Jestliže žalobce rozporuje skutkové závěry správce daně, když v žalobě zcela obecně uvádí, že „žalovaný postupoval v rozporu s § 24 odst. 1 ZDP a § 92 odst. 2 a § 92 odst. 5 písm. c) a d) DR, když nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobce jemu poskytnuté práce a služby uhradil a tyto použil pro dosažení, zajištění a udržení svých příjmů“, pak soudu nezbývá než konstatovat, že jde o žalobní tvrzení, které nijak nezpochybňuje správnost na logičnost klíčových rozhodovacích důvodů správních orgánů, které jsou podrobně popsány v odůvodnění jejich rozhodnutí. Pokud se soud v obecné rovině zabývá danými závěry a jejich podklady, pak má za to, že jsou plně srozumitelné a na projednávanou věc přiléhavě dopadají. Pokud žalobce měl za to, že konkrétní skutečnosti uvedené správními orgány správné nejsou, bylo na něm, aby v žalobě předestřel skutkovou verzi reality, která by závěry správních orgánů zpochybňovala, ničeho takového však neučinil a ustrnul ve zcela obecné formulaci žalobní námitky. Je třeba si uvědomit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil konkrétní důvody, které

činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet.

20. Ani samotné tvrzení, že žalobce „*spolupracoval s předmětnými zpochybňovanými dodavateli dlouhodobě*“ není způsobilé nijak zvrátit závěr správních orgánů o tom, že předmětné transakce neproběhly tak, jak bylo deklarováno v účetnictví žalobce, když správní orgány daný závěr opírají o komplexní hodnocení řady důkazních prostředků, jež provedl žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, a které žalobce nijak relevantně nezpochybňuje.
21. K tvrzení žalobce, že „*žalovaný pochybil, když nezohlednil, že daňová řízení ohledně odběratelů žalobce skončila bez problémů, tedy že výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů byly žalobcovým odběratelům uznány v souladu s § 24 odst. 1 ZDP*“, je nezbytné uvést, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí týkající se konkrétních zdaňovacích období, konkrétního daňového subjektu za konkrétní skutkové a právní situace, tudíž soud nemůže přihlížet k jiným (hypotetickým) řízením. Soud opakovaně zdůrazňuje, že závěry správních orgánů v nyní projednávané věci považuje za zcela logické a správné.
22. Pokud se jedná o námitku, že „*napadené rozhodnutí žalovaného bylo oznámeno po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 – 3 DR*“, pak soud uvádí, že se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného stran této otázky, jež je obsažena ve vyjádření k žalobě. Žalovaný uvedl, že „*Daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2011 a r. 2012 byla zahájena dne 19. 8. 2014 dle protokolu č. j. 1510361/14/2301-05403-4048854. Tímto dnem byla dle ust. § 148 odst. 3 daňového řádu tříletá lhůta pro stanovení daně přerušena a začala běžet od tohoto dne znovu, jelikož byla splněna podmínka, že daňová kontrola musí být zahájena před uplynutím lhůty za předmětné zdaňovací období (lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období r. 2011 by uplynula až dne 1. 4. 2015 a lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období r. 2012 by uplynula až dne 1. 4. 2016). Daňová kontrola byla zahájena dne 19. 8. 2014 a nová tříletá lhůta tedy začala běžet od 20. 8. 2014 (viz ust. § 33 odst. 1 daňového řádu). S ohledem na ust. § 148 odst. 2 daňového řádu se potom lhůta pro stanovení daně prodlužuje ještě o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně (tedy oznámení platebního výměru nebo dodatečného platebního výměru). Období posledních 12 měsíců připadlo na období od 20. 8. 2016 do 21. 8. 2017 (poslední den lhůty 20. 8. 2017 připadl na neděli – dle ust. § 33. odst. 4 daňového řádu připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den). Dle uvedeného je tedy zřejmé, že pokud k oznámení dodatečných platebních výměrů došlo dne 13. 12. 2016, došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty, a lhůta pro stanovení daně byla tedy prodloužena o jeden rok, tzn. z 21. 8. 2017 na 21. 8. 2018. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 7. 2018, tj. před uplynutím lhůty pro stanovení daně. S ohledem na uvedené tedy nelze přisvědčit námitce žalobce, že napadené rozhodnutí bylo oznámeno po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle ust. § 148 odst. 1 až 3 daňového řádu.*“ Soud se seznámil s obsahem správního spisu a jednotlivé kroky správce daně týkající se lhůty pro vyměření daně vskutku proběhly tak, jak uvádí žalovaný, prekluzi práva stanovit daň tak v projednávané věci nedošlo.

VIII.

Náklady řízení

23. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci

plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 12. 11. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu